

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΦΙΟΡΙΤΑ

Ο ΠΙΟ ΩΜΟΡΦΟΣ ΑΝΔΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ!...

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΕΛΙΤΤΑ, μελαγχρονή. ΑΥΔΙΑ, ξανθή.

(Σ' ένα μαγαζίνο, ανθοπωλείο ανδρικό, στο σπίτι της Μελίττας. Ρόδινο καλοκαιρινό πρωί. 'Η Μελίττα κι 'η Αυδία συνομιλούν).

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Λέγε μου λοιπόν, μίλησε μου γιά τόν αγαπημένον σου, Αυδία...

ΑΥΔΙΑ.— 'Ο αγαπημένος μου είνε ό πιο όμορφος άντρας τού κόσμου!

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Πώς είνε τά μάτια του;

ΑΥΔΙΑ.— Τά μάτια του έχουν ένα χρώμα βαθυγάλαζο, σαν τού ζήμα και σαν τόν ούρανο, όταν τόν ζώνουν τού σύννεφα και φαίνεται ανάμεσα απ' αυτά ένα σκούφο γαλάζιο κομμάτι. Τέτοιο χρώμα έχουν τήν ημέρα τά μάτια τού αγαπημένου μου...

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Καί τή νύχτα, τή νύχτα τή χρώμα έχουν τά μάτια του;

ΑΥΔΙΑ.— Τή νύχτα φαίνονται σχεδόν μαύρα. Μά τού βλέμμα τους τότε είνε άκόμα πιο γλυκό.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Πές μου, Αυδία, μίλησε μου γιά τού βλέμμα του.

ΑΥΔΙΑ.— 'Όταν μέ κοιτάζει νοιώθω τό σταλάξη μέσα στην καρδιά μου και τό γαλάζιο φως, αισθανόμια νά χύνεται μέσα στις φλέβες μου και φλόγα πού καιεί ήθονικά.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Καί τά μαλλιά του... Τί χρώμια έχουν τά μαλλιά του, Αυδία;

ΑΥΔΙΑ.— Τά μαλλιά του είνε ίδια μέ τά μαλλιά τού 'Απόλλωνα. Είνε σαν σκουφές, χρυσές άχτιδες. Είνε σαν άμέτρητα χρυσά διαχτυλιδιά...

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Καί πώς τά νοιώθει όταν τά χαϊδεύεις;

ΑΥΔΙΑ.— 'Όταν τού χαϊδεύω νοιώθω πώς είνε σαν άπαλά φτερά, σαν ζωντανά λουλουδιά.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Καί πού είνε τ' άρωμά τους;

ΑΥΔΙΑ.— Ερωδιάζουν σαν τού άρωμα μέλι.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Καί τά χείλη του, πώς είνε, τά χείλη του;

ΑΥΔΙΑ.— 'Ω, τά χείλη του... Φαίνονται σαν σκαλιμένα σέ μάγουλο, τόσο είνε τέλεια ή γραμμή τους. Είνε σαν τά χείλη πού βόσκουμε σ' αγάλματα τών Θεών. Μά είνε πού ποικίλουν κι' από τού όρμα κεράσια, και τού φίλι τους είνε φλογερό και ζωγόνο.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Είνε φλογερό και ζωγόνο... Καί ε και δίνει ζωή... Δέν είνε έτσι, Αυδία;

ΑΥΔΙΑ.— Ναι, έτσι είνε, Μελίττα.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Καί τού κορμί του;

ΑΥΔΙΑ.— Τού κορμί του; Τού κορμί του είνε δυνατό και ντελικάτο συγχρόνος. Είνε μεγαλύτερο και χωριτωμένο σαν τού κυτταρίσι... Είνε λιγερό και θετικό σαν τή φλόγα. Είνε άρμονικό σαν τά κορμιά τών αγαλιμάτων, και γεμάτο ζωή σαν τού κορμί ενός νέου πάνθηρος.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Πόσο θά είνε όμορφο τού άγκαλιάσμά του!...

ΑΥΔΙΑ.— Ναι, όταν μ' άγκαλιάζει είμαι σαν ένα λουλούδι μέσα στον κόρφο του, σαν ένα λουλούδι ζωντανό πού τρέμει από έξοστα κι' από ευτυχία. "Ένα λουλούδι πού ζει από τήν λήθη του...

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Ευτυχιμένη, Αυδία!

ΑΥΔΙΑ.— Ναι, είμαι πολύ ευτυχιμένη.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Λέγε μου άκόμα, πώς είνε ή φωνή του;

ΑΥΔΙΑ.— Είνε δυνατή και άρμονική. Πάλλει σαν ένας άσημέγιος άντίλαλος. Κι' όταν μου μιλάει γίνεται τόσο απαλή και τόσο χαϊδευτική, σαν ψίθυρος Αιολικής άβρας. Είνε σαν χάδι ή φωνή του, όταν μου μιλάει... Μέ χαϊδεύει μέ τή φωνή του όπως και μέ τά χέρια του. Μέ φιλάει μέ τή φωνή του, όπως και μέ τά χείλη του...

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Ευτυχιμένη, Αυδία!... Μά μού φαίνεται πώς τόν βλέπω τόν αγαπημένο σου... Μού φαίνεται πώς τόν βλέπω μπροστά μου... Τί όμορφο πού είνε!... Μά είνε δυνατός να είνε τόσο όμορφος ένας θνητός; Μήπως μού φαίνεται τόσο όμορφος, γιατί τόν αγαπάς;

ΑΥΔΙΑ.— 'Εσύ είσαι νεοφερμένη εδώ, Μελίττα, και δέν τόν

είδες άκόμα. Μά τρέσει νά ξέρεις ότι όχι μόνο έγω πού τόν αγαπώ, αλλά όλοι όσοι τόν βλέπουν τόν θαυμάζουν. Και δέν υπάρχει καινούργια γυναίκα εδώ πού να τόν εινε και να μίη τόν αγαπάσει άμέσως τρελλά. Μά ξεκίνοσ δέν αγαπάει, παρά μόνο έμένα.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Πρέπει να είσαι περηφάνη γι' αυτό, Αυδία.

ΑΥΔΙΑ.— Είμαι περήφανη κι' ευτυχιμένη.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Χωρίς άλλο, αφού είνε τόσο όμορφο, θά κατέγυται από τούς Θεούς.

ΑΥΔΙΑ.— 'Ετσι φαίνεται... 'Ετσι λένε όλοι όσοι τόν βλέπουν.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Είσαι βέβαιη όστόσο ότι σ' αγαπάει πιστά;

ΑΥΔΙΑ.— Μοι' τού δοκίμιστα στους Θεούς.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Τόν βλέπεις συχνά;

ΑΥΔΙΑ.— Κάθε μέρα.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Τί ώρα, Αυδία;

ΑΥΔΙΑ.— Μέ περιμένει τού θράδν στο δρόμο πού πάει στην άχορμαλιά.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Καί πού πάτε;

ΑΥΔΙΑ.— Στο σπίτι του.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Ποι' είνε τού σπίτι του;

ΑΥΔΙΑ.— Στην καρφή τού λόφου πούμια σημά στη θάλασσα.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— 'Α!... 'Εκείνο τού όμορφο σπίτι μέ τού μαρούσινο περιστέλιο;

ΑΥΔΙΑ.— Ναι, εκείνο.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Καί τίς άλλες ώρες λείπει από τού σπίτι του;

ΑΥΔΙΑ.— 'Όχι. Τού πρωί είνε πάντα εκεί. Τού άρξεί να κοιτάζει τή θάλασσα, κάτω απ' τού φώσ τού ήλιου και να όνειρεται. Μή ξεχνάς ότι είνε και ποιητής.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Ναι... ναι. Για πές μου ένα τραγούδι του.

ΑΥΔΙΑ.— Νά σοι πώ τί λέει γιά τή θάλασσα;

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Ναι, ναι, πές μου.

ΑΥΔΙΑ. (άπαγγέλλει).— «'Ω, θάλασσα, όταν σε χαϊδεύει ό ήλιος και τρέμει φωτεινή και άχτιδοβόλα, πόσο νοιώθεις, ό θάλασσα, μέ τά μαλλιά τής αγαπημένης μου, πού κοιμάτουν κάτω απ' τού χρυσό φώσ τού δειλιού!...»

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Τού λέει γιά τά μαλλιά σου αυτό;

ΑΥΔΙΑ.— Ναι, μά δέν φαντάζεται πόσο θωραότερα είνε αυτά τά λόγια, όταν τού λένε τά χείλη του, και πόσο όμορφα λένε τή λύρα.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Δέν έχει γράψει κανένα τραγούδι γιά αυτό μαλλιά;

ΑΥΔΙΑ.— Δέν τραγουδάει παρά τά δικά μου μόνο μαλλιά.

ΜΕΛΙΤΤΑ. (σιγά).— Καί όμως... θά τού ταίριαζε καλύτερα μία μελαγχρονή, αφού είνε ξανθός.

ΑΥΔΙΑ.— Τί λές, Μελίττα;

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Τίποτα... Τίποτα... (Σιγά).— Είνε λοιπόν πάντα τού πρωί στο σπίτι του... (Δυνατά).

— Λοιπόν, αγαπημένη μου, πού θά πές τώρα; Δέν θά πάς γιά βρής τόν αγαπημένο σου;

ΑΥΔΙΑ.— 'Α, όχι... Δέν πηγαίνω ποτέ τού πρωί.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Θά πές τού θράδν να τόν βρής στο δρόμο τής άχορμαλιάς;

ΑΥΔΙΑ.— Ναι, τού θράδν.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Τώρα δέν θά πές πουθενά;

ΑΥΔΙΑ.— Δέν έχω να πάω πουθενά.

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Καί όμως είνε τόσο όμορφο τού δάσος αυτή τήν ώρα!... Δέν θά πές να περπατήσεις λίγο εκεί;

ΑΥΔΙΑ.— Θάρθεις κι' έσύ μαζί μου;

ΜΕΛΙΤΤΑ.— 'Όχι, δυστυχώς. Δέν έχω πάρει άκόμα τού λουτρό μου.

ΑΥΔΙΑ.— 'Έχεις δειπν. Θά πάω στο δάσος. Είνε πολύ όμορφα εκεί. Κι' έσύ έντωμεταξύ παίρνεις τού λουτρό σου...

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Ναι, καλή μου, ναι, αγαπητή μου, πήγαινε. Και μην άρρήσεις να γυρίσεις. Ξέρεις πόσο σ' αγαπώ. (Τήν άγκαλιάζει και τή φιλεί).

ΑΥΔΙΑ.— Ναι, θά ξανάρθω γρήγορα. Χαίρε...

ΜΕΛΙΤΤΑ.— Χαίρε, όμορφα μου! Μά δέν μού ειπες κάτι άκόμα...

ΑΥΔΙΑ.— "Όταν μ' άγκαλιάζει είμαι σαν ένα λουλούδι μέσα στον κόρφο του...

ΛΥΔΙΑ.—Τί, Μέλitta; ΜΕΛΙΤΤΑ.—Δέν μου είπες ποιά είνε τ' όνομα τού άγαπημέ- νου σου.

ΛΥΔΙΑ.—Τόν λένε Νάρκισσο. ΜΕΛΙΤΤΑ.—'Α, τί όφραίο όνομα!... Τού ταιριάζει. ΛΥΔΙΑ.—Ναί, κορί. Είνε όφραίο σάν τ' Νάρκισσο. ΜΕΛΙΤΤΑ.—Χαίρε και πάλι, Λυδία. ΛΥΔΙΑ.—Χαίρε, Μέλitta, (Φεύγει).

ΜΕΛΙΤΤΑ, (Μόνη).—Νάρκισσος... Θά μαζέψω όλους τούς να- ρκισσούς από τόν κήπο μου και θά τούς πάω. 'Ω, ναί, θά πάω να τόν γνωρίσω. 'Ανόητη Λυδία... Δέν ένοιωσε, πώς μ' έκανε να τόν έρωτευτώ τρελλά τόν άγαπημένο της καθώς μου περιέγραψε την όμορφιά του. Δέν ξέρει πώς τόν άγαπάω πειά παράφορα σάν να τόν γνωρίζω χρόνια και χρόνια. Λαχταρώ τ'ά μάτια του, λαχταρώ τ'ά χείλη του, λαχταρώ τ'ό χάζι τής φωνής του. Θά πάω τώρα, τώρα ά- μέσως, να τόν δω. Θά τού πω ότι είμαι γοητευμένη άπ' τ'α τρα- γούδι του που τάκουσα, να τ' άπαγγέλλουν στην 'Αγορά. Και ένω τ'ά χείλη μου θά τού μιλήσω για τ'α τραγούδι του, τ'ά μάτια μου θά τού εκφράζουν όλο τόν έρωτά μου. Ξέρω έγώ να μαζέψω ένα νέο με τ'ά μάτια μου. Δέν είνε ή πρώτη φορά που ή μελαγχρονή μου όμορφιά θά έπιασάση την όψη ή λάμψη μιάς ξανθής. Μπορεί ή Λυ- δία ναχί τόν σφραδί σ'ά μάτια της, α' αυτό βέβαια άφείσι σ' έναν ποιητή, μ' α' έγώ έχω τόν 'Αδη σ'ά μάτια μου. 'Εναν 'Αδη κατίμαρνο και φίλογρό, που δέν μπορεί να σωθή κανείς από την τρομερή του δίναμη. Μπορεί τ'ά μαλλιά τής Λυδίας να μιούζουν σάν ήλιοστισιμένη χλωματιστή θάλασσα, μα τ'ά δικά μου μαλλιά είνε βαθειά και σκοτεινά σάν τή νύχτα, σάν τή νύχτα τ'ο μυστήριό σάν τ'ο γοητευτικό. Ποιά είστε δούλες μου; Μου- τ'ά και Φίλινα!... 'Ελάτε γοργά να με στολίσετε... 'Ελάτε να μωρώσετε τ'ο χορμί μου... 'Ελάτε να στολίσετε τ'ά μαύρα μου μαλλιά με χρυσούς ναρκισσούς... *

(Τ'ο μεσημέρι. * * * 'Ο ήλιος καιεί τόν 'Α- τικό κάμπο. 'Η Μέλitta μαδάει μ' όργη ένα μπουκέτο ναρκισσούς και μονολογεί).

ΜΕΛΙΤΤΑ.—'Εχω μέσα μου τ'ο θάνατο!... Δερό έκδιχισο, δερό αμα!... 'Η καρ- διά μου είνε κομματιασμένη... Πήγα, τόν εί- δια, τ'ο μίσησο... 'Ω, τί όφραίο πού είνε, Θεοί τού 'Ολύμπου!... Κι' όμοιο δέν αναγι- νήθηκε άπ' τήν όμορφιά μου. Με περιφρόνη- σε... Σχόθηκα σ'ά πόδια του... Τόν ζέτε- ψα... Κι' αυτός μ' έδιώξε... Μα θά έκδιχη- θώ... θά έκδιχηθώ... Θά τούς ποτίσω και τούς δυό φαριμά και θά τούς σκοτώσω... 'Εφερη άπ' τήν Αίγυπτο ένα δηλητήριο τρομερό... Φτάνει μιά σταγόνα πάνω σ' ένα λουλούδι για να θανατώση και τόν πιο δινάτο άνδρα... 'Εχω τοιμάσει τ'ά πάντα. 'Η σημερινή ήμερα είνε ή στερνή τους. Δέν θά ξαναδοίον τόν ή- λιο ν' ανατέλλη... Θά τούς έκδιχηθώ... Θά τούς σκοτώσω!...

(Βραδυάει... 'Ο ήλιος δύνει μέσα σέ πορφύρα και θύσσο. Ψηλά σ'ό λόφο, σ'ό σπιτάκι τού Ναρκισσου δυό πτώματα κοιτώνται πλάι-πλάι. Πολλές γυναίκες, καθισμένες γύρω, άθροισαλίζουν τούς νεκρούς και κλαίνε...).

ΜΕΛΙΤΤΑ, (σ'όν έξώστη τού σπιτιού της, κιντάζοντας πρ'ός τ'ό λόφο).—Πέθαναν!... Τούς σκότωσα!... Μα ή καρδιά μου είνε βαρειά σάν μολύβι. 'Η καρδιά μου είνε κομματιασμένη. Γιατί τόν άγαπάω... τόν άγαπάω!... Τόν λατρεύω κι' όμοιο τούθωσα τ'ό θάνατο... 'Αγαπά έναν νεκρό!... Δέν μπορώ να τόν ξεχάσω... Θεοί, γιατί με τρωπείτε τόσο σκληρά!... Θεοί, έλεος!... Θά πεθάνω κι' ένώ άφου πρέπει... Ναί, θά πεθάνω!... Μιά σταγόνα φτάνει... Κι' έχω άρκετό από τ'ο δηλητήριο άδρια... 'Ο θάνατος είν' έκει, μέσα σ' ένα έμ- βόμ... Πηγαινώ να τόν είρω... (Κατεβαίνει άπ' τόν έξώστη, με βήμα άπορασιατικό. Τ'ά μάτια της κλαίνε...).

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ
ΜΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΩΔΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

"Όταν ό σοφός ραββίνος 'Ιεζεκιήλ Λάντανο διορί- σθηκε, νέος άξιωμα, καθηγητής τού Πανεπιστημίου τής Πράγας, έποκάλεσε την άντιβιβλία μερικ'ών γεροντοτέ- ρων άντιλήθωρον του, οι όποιοι θεωρούσαν τόν έαυτό τους καταλήλ'ότερον γι' αυτή τή θέσι.

Κατά τ'ο πρώτο του μάθημα, μόλις ανέθηκε στην έ- δρα του, κάποιος από τούς παρευρισκομένους άντιλήθω- ρου, ό όποιος καθόταν σ' ένα θρανίο, θέλησε να τόν ει- ρωνευτή και τού ελεγε :

—Ραββί, μου φαίνεται ότι ή έδρα σου είνε κάπως ψηλή για σένα!

—'Ο Λάντανο γύρισε τότε πρ'ός τ'ο μέρος του και τού απαντήθηκε χαμογελώντας :

—Κάνεις λάθος, φίλε μου. 'Εγώ νομίζω ότι τ'ο θρα- νίο σου είνε πάρα πολύ χαμηλό για μένα!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ

'Ο Τρικούπης και ή Βασιλεία. 'Η άπογοητεύσεις του. 'Η άσυνέπειες τού βασιλέως Γεωργίου. 'Ο στρατός και ή πολι- τική. 'Ενα νεμοζελίο που ζή έσε και τ'α ρόδα. 'Ο πλεριος κατά τ'ο ροικεσιπέ. 'Ο βασιλεύς και πάλι δέν κρατάει τ'ό λέγο του. Εικεσιπέντε χιλιάδες μεταβέσεις μέσα σ' έξη μή- νες. Τ'ό 'Αρχηγείο και ή κατάρχησις του, κτλ.

'Ο άείμητος "Έλλην πολιτικός Χαρίλαος Τρικούπης, όταν θρι- σόταν στην έξωσία, υποσφραζε τόσο φανατικά τή βασιλεία και ήταν κρημαίμενος κατά τόν έχθρον της, όποτε έλεγε συχνά :

—'Ούτε μιά μέρα δέν μπορεί να ζήση ή 'Ελλάς χωρίς βασιλεία!

—'Εν τούτοις όμως σ'ά τελευταία του χρόνια είχε πικρά παρόν- τος ήναντίον τού βασιλέως και τόν κατηγορούσε ότι δέν ήταν συνε- τής στην πολιτική του. Και ίδου τρία άνέκδοτα που τ'ο άποδείχουν αυτό. Τ'ά διηγήθηκε ό Στάις, όταν πέθανε ό Τρικούπης σ'ά 1896.

Κάλποτε, που ό Τρικούπης ήταν πρωθυπου- γός, ό βασιλεύς Γεώργιος τόν έκάλεσε επα- νειλημμένως και τού εξέφρασε τή δυσαρέ- σσια του για τήν παρουσία κατωτέρων αξι- ωματιών στην Βουλή.

—Δέν είνε κατάστασις αυτή, τού ελεγε. Μ' αυτά και μ' αυτά διασπάται ή στρατιωτι- κή πειθαρχία. Δέν γίνεται στρατός έτσι...

'Ο Τρικούπης συμφώνησε μαζί του και τού συνέστησε να ζάμη ύπομονή μέχρι ότου λά- βει ενκαιρία και κανονίσει τήν ύπόθεσι.

—'Υστερα από λίγους μήνες, όταν ψηφιστη- κε τ'ο νομοσχέδιο αυτό, ό Τρικούπης τ'ο πα- ρουσίασε σ'ό βασιλέα και τού ελεγε :

—Μεγαλειότατε, σ'ας παραδίδω τόν και- νόνομό νομο και σ'ας συνιστώ να τόν φυλά- ζετε ως κόρην οφθαλμού. 'Άλλοι ίσως ζήτη- ρουν άργότερα να τόν καταργήσουν, αλλά εσείς να ήλις τούς τ'ο έπιτρέψετε.

—Σ'ας ευγνωμονώ, σ'ας ευγνωμονώ! τού απάντησε ό βασιλεύς. Θά τόν φυλάξω ά- σφαλώς και δέν θά επιτρέψω σε κανέναν να τόν άγγίξη!...

Δέν πέρασε όμως πολύς καιρός και μετά τήν άλληλη τής Κυβερνήσεως, ό βασιλεύς δέχτηκε να καταργηθή ό νόμος, για τήν ψη- φισι τού όποιου είχε τόσο ένδιαφερέθη. * * *

"Άλλοτε πάλι ό Τρικούπης άποφάσισε να κρηύη άμεικτοπόλομο κατά τού ρουσεφ- τίου, τής φροδεής αυτής ρεολεηλικής πλη- γής, και θεωρήσε καλό να ζήτηση και τήν ύποσφρασίση τού βασιλέως.

'Ο βασιλεύς έβλεπε συμφωνότατος μαζί του. "Όταν, κατά τ'ο 1892, ψηφίστηκε επί- τέλους ό νόμος αυτός, ό Τρικούπης τόν πα- ρέδωσε σ'ό βασιλέα.

—'Ιδού ό σωτήριος νόμος. Μεγαλειότα- τε, τού ελεγε. Προσέχετε τόν!...

—Σ'ας είμαι ευγνώμων, τού απαντήθηκε και πάλι ό βασιλεύς. Να ίδωμε τώρα τί στάσι θά τρησιον οι δουλεύεται που δέν θά μπορούν να ζητούν όπως πρώτα τ'ο ρουσεφτίου τους...

Χαμένα λόγια όμως... Μόλις ήρθε ή νέα Κυβέρνησι, ή πρώτη της φροντίδα ήταν να καταργηση ό δουλεύεται νόμο. Τήν κατάρχηση τήν επεκάκουσε... προθυμότητα ό βασιλεύς και επί τή βά- σει αυτής ό Δηληγιάννης διενήργησε μέσα σ' ένα έξάμηνο... 25.900 μεταβέσεις δημ. ύταλλήλων!!! * * *

'Επίσης, ένα από τ'α ζητήματα που άπασχολούσαν σοβαρά τήν Κυβέρνησι Τρικούπης ήταν και ή δημοσία ασφάλεια, ή όποια θρι- σόταν σέ κακά χάλια.

—Δέν είνε κατάστασις αυτή, ελεγε κάποτε σ'όν Τρικούπη ό βα- σιλεύς, γυρίζοντας από ένα ταξίδι που είχε επεχειρήσει στην ύπαι- θρο. Πρέπει να λάβουμε έκτακτα μέτρα.

—'Εχετε δικη, Μεγαλειότατε, τού απάντησε ό Τρι- κούπης. 'Αλλά τ'ο στραδο μόνο με τ'ο στραδο μπορούμε να τ'ο πολεμήσουμε. Δέν ύτάχει άλλη σωτηρία παρά να άνα- θέσουμε σ'ό στρατό τήν τρησιση τής τάξεως. Προτείνω λοιπόν να ανστήσουμε ένα 'Αρχηγείο και να τού αναθέ- σουμε τήν άνωτατή δικαιοσύνη. Αυτό είνε κάπως άντισυντα- γματικό, αλλά σ'τις μεγάλης άρρώστειες χρειαζόμαστε μεγά- λα γυαριά.

'Ο βασιλεύς επεκατόησε τήν πρότασι τού πρωθυπουγού του και μόνο που δέν τόν έπλησσε όταν τού παρουσίασε ψηφισμένο τ'ο σχετικό νόμο. 'Αλλά ή πρώτη του πράξι, μόλις ήρθε στην Κυβέρνησι ό Δηληγιάννης, ήταν να κα- τάρχηση τ'ο περίφημο 'Αρχηγείο, για τ'ο όποιο είχε επι- σης ύποσφρασίση σ'όν Τρικούπη ότι θά τ'ο φυλάγε «ως κόρην οφθαλμού!».

Handwritten signature of King George I.

'Ο Βασιλεύς Γεώργιος (Φωτογραφία τού 1902)

'Ο Χαρίλαος Τρικούπης (Εξοικονομία τού Θέμου 'Αντίου)